

Dortė Fyman sėdėjo prie ratelio. Ratas dūzgė, ir plonas siūlas slydo jai pro pirštus. Ritė buvo jau beveik pilna. Verpėja žinojo, kad drobės audėjas laukia jos verpalų.

– Ponia Dorte, – sakė jis, – jūsų siūlai tokie lygūs, dailūs – patys tie mano drobei. Tik žiūrėkit, kad greičiau baigtumėt.

Bet Dortės mintys dabar sukosi ne apie verpalus. Lauke jau pradėjo temti, ir netrukus pas ją užgrius visas būrys vaikų. Kiekvieną šeštadienį, kai pasibaigia darbai mokykloje ir namuose, kaimo vaikams leidžiama čia užėiti pasiklausyti jos sekamų pasakų.

Tiesą sakant, iš pradžių ji ketino tik savo anūkams perteikti tas gražias istorijas, kurias buvo girdėjusi vaikystėje, bet netrukus kaime pasklido kalbos, kad ponia Dorte nepaprastai gražiai moka pasakoti.

– Nagi užėikit, užėikit! – pakvietė ji kartą ir mažuosius bičiulius. – Susiraskit vietelę kambaryje ir gerai klausykitės!

Ir vaikai užėjo, o paskui atsivesdavo vis daugiau draugų, taip pat broliukų ir sesučių.

Tada ji svarstydavo, kokią pasaką šiandien jiems pasekti.

Lkai, už durų nusiavę kojas ir gražiai sustatę į eilę savo batelius ir kurpaites. Mat ponija siuvėjiene griežta ir žiūri, kad būtų laikomasi tvarkos. Dortė pastumia į šalį ratelį – drobės audėjas dar palauks.

Dabar vaikai susiranda šiltą vietelę, kaip paukščiukai lizdelyje, ir pastato ausis, užčiaupia burnas, kad nė vienas pasakos žodis neprasprūstų pro šalį.

Prie Dortės kojų sėdi jos vyriausiasis anūkas, prosenelio garbei pavadintas Johano vardu. Jis čia amžiumi vyriausias, todėl žiūri į kitus kiek iš aukšto. Bet ir Johanas stengiasi nepraleisi nė vienos pasakojimo valandos.

Dortei ateina į galvą pasaka apie sodiečio dukterį, kuri buvo gudresnė už karalių, ir ji pradeda pasakoti:

